

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 26

Dttende Møde.

Løverdagen den 9de Februar.

(Fortf.)

Minister **Clausen** (fortsat.) Det er vel sagt af flere ærede Rigsdagsmænd idag, at det her ikke kom an paa andet end at komme til Kundskab om den Stemme, som en Rigsdagsmand offentligt vedkjendte sig; men jeg mener, det er aldeles ikke dette, det kommer an paa. Det kan vistnok være af Interesse, om den Enkelte, om han bliver sin offentligt yttrede Overbeviisning tro; det kan ogsaa endvidere have Interesse for Bælgerne at bringe i Erfaring, om Rigsdagsmanden har været sig selv lig under de forskellige Forhold, men i og for sig er det dog ikke Andet, det kommer an paa, end at Thinget som en Folkerepresentation kan faae Leilighed til om vigtige Spørgsmaal at udtale sin sande Overbeviisning, og at Afstemningen bliver et saa sandt og fuldgyldigt Udtryk af denne i Forsamlingen levende Overbeviisning, som muligt, og i enkelte særdeles kritiske Tilfælde er netop Kugleaffstemning et Middel, hvorved Rigsdagsmændene vises tilbage til dem selv og deres Samvittighed, hvorved de frigjøres fra enhver Indflydelse, som kunde stille dem i et afgangigt Forhold, og just derfor mener jeg, at man vel bør betænke sig, førend man skyder et saadant Middel tilbage, der til sine Tider har sin store Betydning. Man kunde ganske med samme Føie efter den Anskuelse, som er fulgt her i flere Foredrag, man kunde med samme Føie, siger jeg, angribe den Maade, hvorpaa Staten ved enkelte, visse Leiligheder affordrer Borgerne Guds Afslaggelse; man kunde sige, at Staten herved krænkede, svækkede Følelsen for Sandheden, idet den ligesom gav Borgerne Anviisning til at sselne mellem de Tilfælde, hvor deres Ord uden videre gjaldt, og de Tilfælde, hvor Eden skal træde til. Dette kan

man vistnok sige, og ikke uden Føie; men ogsaa her mener jeg, at alle saadanne Hensyn ere underordnede og ikke kunne komme i Betragtning i saadanne Tilfælde, hvor det er Staten af største Vigtighed at komme til Overbeviisning om Sagens sande Sammenhang, og hvor dog de almindelige borgerlige Aar set kunde friste til Misbrug af Sandheden. Det er ogsaa blevet erindret af en æret Rigsdagsmand i det forrige Møde, da Sagen var for, at i et Tilfælde, hvor en Minoritet, skjøndt den ikke kunde være sit Ord og sin Stemme bekjendt, dog var istand til ved hemmelig Afstemning at tilveiebringe et gunstigt Resultat, at i et saadant Tilfælde vilde det dog kun være en mislig Seir, et blendende Haab om at skaffe sin Sag igjennem, naar Afstemningen ikke kunde taale den offentlige Belysning; ogsaa dette er ganske vist i sin Almindelighed fuldkommen sandt, idet Tiden fører med sig, at Alt, hvad der er fremkumstlet, det falder asmagtigt tilbage, men det kan kun ogsaa gjælde, hvor Taler er om en Forsamling, der virker ved sin moralske Kraft, men naar det gjælder om en lovgivende Forsamling, hvor altsaa en Afstemningshandling har sin umiddelbare Virkning, sin Virkning, der griber ind i Livet, der er det af Vigtighed, at Afstemningerne blive et tro Udtryk af den i Rigsdagen levende indre Overbeviisning. Fra denne Side mener jeg, at Sagen bør opfattes, og opfattes den saaledes, da troer jeg, at Thinget vil finde stor Betænkelse ved uden videre at afvise Kugleaffstemning.

Tscherning: Det er vistnok et Misbrug af Forsamlingens Tid, om jeg vilde udtale mig i dette Dieblit. Jeg vil derfor henstille til Forsamlingen, om den vil, at jeg skal tie eller tale (Flere Stemmer: tal!). Den ærede Taler, som satte sig ned sidst, har sagt, hvad der er fuldkommen sandt, at det, vi skulde efterstræbe, det var at faae at vide, hvad der virkelig er Thingets Mening. Det er netop det,